

DAVID CASTILLO | Autor de la biografia de Bob Dylan (Ed. 62)

“Si volien que Dylan recollís el guardó potser calia organitzar-li un ‘bolo’”

Castillo (Barcelona, 1961) s'autodefineix com a *dylanòfil*. No endebades, un dels seus primers llibres va ser la primera i única biografia en català de Bob Dylan, que ara Edicions 62 reedita amb motiu de la concessió del Nobel de Literatura al cantautor de Minnesota. L'escriptor i periodista explica que ha fet una mena “d'actualització de dades” en aquest nou volum, que ens ajuda a entendre encara més un dels trobadors més importants del segle XX, pont entre tradicions i estils musicals, entre la música i la poesia.

FOTO: Ferran Sendra

Dedica el llibre a Josep M. Castellet.

Tal com explico en el pròleg, als finals dels vuitanta Edicions 62 ens va proposar una sèrie de 50 biografies, totes elles de personatges rellevants, però ja morts. Li vaig preguntar a l'enyorat Castellet per què no n'hi havia de vius i em va dir que li proposés un, perquè els que tenien no li feien el pes. Quan li vaig dir Dylan, es va entusiasmar.

El seu 'amor' per Dylan va començar de jove.

Als catorze anys. El meu entrenador de futbol ens va oferir a un amic i a mi quedar-nos discos vells, perquè saltaven o estaven ratllats. Acostumat als Beatles, Stones o Los Bravos, vaig començar a fixar-me amb *Self Portrait*, o l'entrada al *country* de *Nashville Skyline* i ja no l'he deixat de seguir

mai.

Aquest premi ha aixecat molta polèmica.

La categoria de les seves lletres és inqüestionable. L'eix gravitacional de Dylan – Robert Allen Zimmerman, nascut en el sí d'una família jueva – és la Bíblia, però al llarg de la seva producció trobem l'herència dels *beats*, de T.S. Elliot, de Dylan Thomas. A alguns d'aquests autors, pràcticament els

afusellava. Dylan té una connexió directa amb la literatura.

Per què tanta controvèrsia?

És fruit d'una mirada restrictiva. Amb l'elecció de Dylan passa com amb les alineacions que presenten els entrenadors de futbol. Cada aficionat faria la seva, però t'asseguro que fins i tot el pitjor entrenador sempre en sabrà més que el que s'ho mira des de la grada. També els llibreters poden veure-hi una oportunitat perduda. Ja fa anys que l'Acadèmia està buscant noves fórmules, com quan van premiar Dario Fo. No li van donar a Proust ni a Alberti, però sí a Alexandre com a representant de tota una generació d'escriptors. No es pot acontentar tots els gustos. Però els mèrits hi són, indubtablement.

Dylan no anirà a Suècia a recollir el premi...

(somriu) L'Acadèmia li hauria d'hagut d'organitzar un *bolo*, alguna cosa que li interessés... i molt em temo que el que pensin d'ell li interessa poc.

La polèmica del Nobel a Dylan és fruit d'una mirada restrictiva, però els seus vincles amb la literatura són directes